

В Ъ Т Р А М В А Я

(По Лукашевичъ)

Трамваятъ потегли презъ главната улица. Азъ току бѣхъ се качилъ и търсѣхъ мѣсто да седна, защото не е приятно да стои човѣкъ, особено когато краката му не сж здрави. Но какво да правя, когато трамваятъ бѣше препълненъ? А пъкъ да чакамъ другъ, може би и той ще бжде пѣленъ, па и време нѣмахъ за чакане. Облегнахъ се на входната врата и се държахъ за ржчката ѝ.

Кондукторътъ раздаваше билети и събираше пари.

— Я слушайте, господине, раздаде се тънѣкъ детски гласецъ въ жгѣла, — вие сте ми повърнали повече пари. Азъ помня добре, колко пари ви дадохъ... Заповѣдайте, вземете тѣзи пари. Тѣ сж Ваши...

Така говорѣше малко русичко момиче съ сини очи. То стана, протегна нежната си ржчичка и подаде паритѣ на кондуктора.

— Благодаря ти, мило момиченце, много ти благодаря!... Случва се, по погрѣшка да давамъ пари отъ заплатата си. Знаешъ, народъ много: бързамъ и лесно сбърквамъ. Само че не всѣки връща това, що е взелъ повече.

Въ това време трамвая стигна на завой, заскърца, запищѣ, затърси се, и азъ се залюлѣхъ и паднахъ